

ATT TRÄNA ÄR BUSKUL, TYCKER SOSSO

Text: Susanne Gustafsson

Foto: Karl Östling

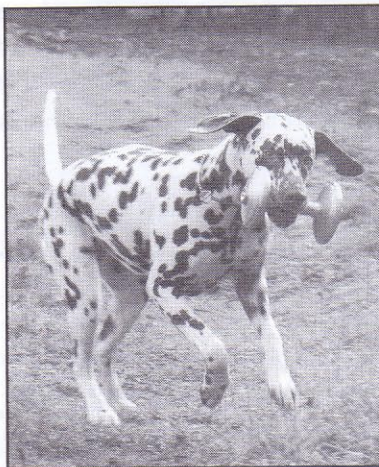
Sosso, SOSSO.... När jag tittar ut genom fönstret ser jag en 5 månaders valp springa runt i trädgården med en 40 cm lång skör glasvas i munnen. Det senaste bytet men inte det sista. "Vad gör man inte för att få lite uppmärksamhet. Tar man saker som husse och matte är riktigt rädd om kan man ha turen att bli jagad - buskul!"

Hade matte kunnat sia om framtiden hade hon sagt: "Vilken fin apportering!" Som de smålänningar vi är kan man närmast likna Sosso vid Emil i Lönneberga. Även om hon inte har suttit i "snickaboa" så har det blivit många täljda trägubbar (läs tuggade pinnar och dyl).

Med minutiös noggrannhet valde vi hundras. Vi ville ha en pigg och glad hund som tyckte om människor och djur, som inte åt katter till frukost och som orkade hänga med vårt tempo i skog och mark. Ett trevligt sällskap helt enkelt. Och det har vi fått – med besked. Säkert har många suckat och undrat vad det ska bli av detta yrväder, men trots alla uppståg eller kanske just därför har vi älskat henne från allra första stund.

Som så många andra började vi med valpkurs på brukshundsklubben, vardagslydnad är viktigt tycker vi. När ledarna fick se den prickiga hunden utbrast de: "Oj, oj, en dalmatiner, hur ska detta gå" och "Undra just vad man kan träna med en dalmatiner". Kan undra varför man sa så... Oavsett så gick det ganska bra.

När Sosso var lite drygt 1 år åkte vi till Tånga hed på träningsläger. Vad spännande att träffa andra dalmatiner! Husse, matte och även Sosso, tror jag, stod med munnar som fågelhol-

kar och tittade fulla av beundran på de dalmatiner som gick tävlingskursen. De gick fot, gjorde vändningar på stället och sidoförflyttningar med en otrolig precision och med ständig ögonkontakt. För oss vardagslydnadsekipage var det mycket kvar att lära och vår duktige instruktör Stefan såg till att vi fick börja från grunden.

Vad vi fick i bagaget av Stefan var att "När ni lär in nya moment, lär först hunden vad den ska göra. När den vet vad det bety-

der sätt ett namn på momentet." Då behöver ju hunden inte göra fel och få ett "nej" förrän den vet vad den ska göra. För varje "nej" måste det ju komma många "bra"... Vilket toppenläger! Detta blev inspirationen och startskottet för vår fortsatta träning.

Sommaren därefter kom vi i kontakt med Anette och Jan Gustavsson på Hallsberg Hundcenter och kenneln av Centaurus utanför Växjö. "En dalmatiner!?", sa Anette när jag ringde och anmälde mig - "Ja, du är ju hästtjej, så det går säkert bra". Undra vad hon menade med det...? Oavsett så gick det så småningom ganska bra.

Första träningen med en morot och en sladdrig pipande gummihöna i bakfickan skred vi till verket. Hönan var buskul och moroten var egentligen hästens, konkurrens är bra att utnytt-